

Arrest

nr. 157 165 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat VAN PRAET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 13 juli 2011 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 1 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 21 maart 2012 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij een schrijven van 27 april 2012 actualiseert de verzoekende partij voornoemde aanvraag.

1.6. Op 25 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de eerste, respectievelijk tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

1.6.1. Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.03.2012 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de bewering dat betrokkene zijn twee broers in België zouden verblijven, dat zij de Belgische nationaliteit hebben en dat hij inwoont bij één van zijn broers en diens gezin; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteitskaart en/of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid en nooit in aanraking is gekomen met de politie- en gerechtelijke diensten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen {de onmogelijkheid tot terugkeer naar zijn land van herkomst, de bewering dat hij geen familie en geen enkele andere band meer heeft met zijn thuisland en het feit dat betrokkene bijna 10 jaar in België woont, Nederlands spreekt, een grote vriendenkring heeft, diverse getuigenverklaringen voorlegt en werkwilgig is) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.“

1.6.2. Tweede bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Grieten Wim, Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

*X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het ‘algemeen beginsel betreffende de materiële en formele motiveringsverplichting’.

2.1.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de materiële motiveringsplicht, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij de verplichting heeft elke aanvraag individueel te beoordelen, rekening houdend met de omstandigheden en eigenheid van de aanvrager. De verzoekende partij betoogt dat buitengewone omstandigheden niet hetzelfde zijn als overmacht, dat het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen, dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene ‘onvoorzienbaar’ is, dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden. De verzoekende partij meent dat het opvallend is dat de vorige aanvragen, waarbij dezelfde buitengewone omstandigheden werden aangehaald, wel ontvankelijk werden verklaard. Zij stelt dit niet te begrijpen en meent dat dit er op duidt dat de Dienst Vreemdelingenzaken willekeurig te werk gaat, dat dit de rechtszekerheid voor de rechtsonderhorige niet ten goede komt, dat de motivering derhalve zeer onduidelijk en tegenstrijdig is, dat de verwerende partij nagelaten heeft haar beslissing op voldoende wijze te motiveren.

2.1.2. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing immers duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald heeft, besproken.

De Raad besluit derhalve dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakt immers niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.4. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat het onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in het licht van deze bepaling wordt gevoerd.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.5. In voorliggende zaak oordeelde de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. De buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, werden niet aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voert de verzoekende partij de volgende buitengewone omstandigheden aan:

“Voor verzoeker gelden buitengewone omstandigheden die het bijzonder moeilijk, zoniet onmogelijk maken om naar zijn land van herkomst te gaan om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Ten eerste zou een terugkeer artikel 8 EVRM schenden. De familie van verzoeker is woonachtig in België. Verzoeker woont bij zijn broer B.R. (...) en gezin in. R. (...) heeft de Belgische nationaliteit. Hij is bovendien sinds april 2000 in dienst van Chocolaterie Guylian NV. De echtgenote van R. (...), Z.H. (...), is tewerkgesteld bij een strijk- en poetsdienst. (...)

Zijn broer B.A. (...) is woonachtig in België en heeft eveneens de Belgische nationaliteit.

Daarenboven is verzoeker volledig geïntegreerd in België daar hij al bijna 10 jaar in België woont. Hij spreekt Nederlands (...) en heeft al een ruime vriendenkring uitgebouwd (...).

Ten derde is het zo dat een eventuele terugwijzing een ongeoorloofde inbreuk zou uitmaken op de beginselen van behoorlijk bestuur en op het redelijkheidsbeginsel.

Thans verblijf verzoeker (...).”

Gelet op de in punt 1.6.1. vermelde motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij lijkt voor te houden dat haar aanvraag niet individueel beoordeeld werd rekening houdend met haar omstandigheden en eigenheid. In de bestreden beslissing worden alle door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde omstandigheden weerhouden, doch oordeelde de verwerende partij dat deze geen buitengewone omstandigheden vormen die verantwoorden dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in het land van herkomst. Aldus blijkt dat alle elementen die de verzoekende partij aanhaalde werden betrokken in de beoordeling en dat de aanvraag individueel behandeld werd, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke door haar aangevoerde elementen, omstandigheden of ‘eigenheid’ de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

2.1.6. Door een theoretische uiteenzetting te geven over de buitengewone omstandigheden conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, slaagt de verzoekende partij er niet in om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. De verzoekende partij toont met haar betoog over de buitengewone omstandigheden niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling heeft gegeven aan dit begrip dat zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

2.1.7. Waar de verzoekende partij betoogt dat het niet te begrijpen is dat de vorige aanvragen met dezelfde buitengewone omstandigheden wel ontvankelijk werden verklaard, dat dit duidt op een willekeurigheid van de verwerende partij, dit de rechtszekerheid voor de rechtsonderhorige niet ten goede komt en de motivering aldus onduidelijk, tegenstrijdig en niet voldoende is, wijst de Raad erop dat het loutere gegeven dat een eerdere aanvraag wel ontvankelijk (doch ongegrond) werd verklaard, niet als gevolg heeft dat elke volgende aanvraag eveneens ontvankelijk moet worden verklaard. Integendeel dient elke aanvraag afzonderlijk te worden onderzocht.

De Raad ziet niet in waarom de gemachtigde thans in de bestreden beslissing moest motiveren omtrent de vorige beslissing van 25 juli 2011 en meer specifiek over het feit dat destijds de aanvraag wel ontvankelijk werd verklaard. Ten eerste vereist elke ontvankelijkheidsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een afzonderlijke beoordeling van de aangehaalde buitengewone

omstandigheden. Bovendien werd de beslissing van 25 juli 2011 nog genomen in toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, een instructie die het mogelijk maakte vreemdelingen ervan te ontslaan de buitengewone omstandigheden aan te tonen, reden waarom de Raad van State deze vernietigde. Bijgevolg kan uit de beslissing van 25 juli 2011 niet afgeleid worden dat destijds de buitengewone omstandigheden die het zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen uitdrukkelijk werden aanvaard.

2.1.8. De verzoekende partij maakt derhalve met voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangevoerde beginselen aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij betoogt dat duidelijk blijkt dat de overheid niet onderzocht heeft of een terugkeer naar Marokko een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt.

Na het citeren van artikel 8 van het EVRM, betoogt de verzoekende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten volledig voorbij gaat aan de wil van de verzoekende partij om in België een familiaal leven op te bouwen, dat het niet kan verlangd worden dat haar familie naar Marokko verhuist, dat zij de Belgische nationaliteit hebben, dat zij hier haar sociaal en familiaal leven uitbouwde en stelt dat de vraag ook is of haar familie een verblijfsrecht in Marokko zou kunnen verkrijgen, dat zij geen familie of goederen heeft in Marokko, dat zij aldus ongetwijfeld recht heeft op eerbiediging van haar gezinsleven conform artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing stelt dat indien de aanvraag in het land van herkomst wordt ingediend dit slechts eventueel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent en geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt, dat de beslissing verder gaat dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, echter dat het hier familie- en gezinsrelaties betreffen, meer bepaald met haar broers. Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat artikel 8 van het EVRM in een tweede lid voorziet dat een inmenging in het uitoefenen van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en van de openbare veiligheid. Zij betoogt dat artikel 8 van het EVRM in samenhang met artikel 62 van de vreemdelingenwet door de Raad van State in die zin geïnterpreteerd wordt dat de redengeving van een uitzettings- of uitzettingsmaatregel een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregelen en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkene, waarbij zij verwijst naar arrest nr. 26.933 van 25 september 1986 van de Raad van State. Voorts poneert de verzoekende partij dat het zorgvuldigheidsbeginsel de verplichting inhoudt beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, doch dat de beslissing doet blijken van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier, dat bij de vorige aanvragen de buitengewone omstandigheden wel aanvaard werden en nu plots niet meer zonder dat gemotiveerd wordt op welke basis zij deze nieuwe negatieve beslissing betreffende de ontvankelijkheid neemt. Zij is van oordeel dat zij niet het slachtoffer mag worden van het onzorgvuldig handelen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.2. Waar de verzoekende partij betoogt dat de overheid niet onderzocht of een terugkeer naar Marokko een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en de bestreden beslissing aldus artikel 3 van het EVRM schendt, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welke beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Betreffende de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt opgemerkt dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunst is, en geen recht. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij zelf toe om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die haar verhinderen om haar aanvraag via de gewone weg, met name via de diplomatieke dienst in haar land van herkomst, in te

dienen. De verzoekende partij moet in dit verband zelf op concrete wijze aanduiden welke elementen haar verhinderen dit te doen. Er kan niet verwacht worden dat het bestuur, in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, voor de vreemdeling het onderzoek doet. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag enkel aangehaald dat het voor haar onmogelijk is terug te keren naar haar herkomstland, doch heeft geenszins aangegeven dat deze onmogelijkheid voortvloeit uit een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Marokko, zodat het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hieromtrent geen onderzoek te hebben gevoerd en desbetreffend niet te hebben gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij blijft in gebreke concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen die erop wijzen dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij een eventuele terugkeer naar Marokko.

Het feit dat in de tweede bestreden beslissing geen overwegingen zijn opgenomen omtrent het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, leidt evenmin tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden. Voormelde verdragsbepaling legt immers geen motiveringsplicht op.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. In zoverre de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing betreffende artikel 8 van het EVRM betwist, hierbij stellend dat de bestreden beslissing stelt dat indien de aanvraag in het land van herkomst wordt ingediend dit slechts eventueel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent en geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt, dat de beslissing verder gaat dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, echter dat het hier familie- en gezinsrelaties betreffen, meer bepaald met haar broers, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing betreffende de familiale relaties motiveert dat een terugkeer naar het herkomstland geen breuk betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Aldus blijkt dat de verwerende partij bij het beoordelen van artikel 8 van het EVRM wel degelijk de familiale en gezinsrelaties in rekening heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat een terugkeer naar het land van herkomst geen breuk betekent van deze relaties. Met het enkel herhalen van deze motieven, weerlegt de verzoekende partij deze pertinente motieven niet. Ten aanzien van de sociale relaties waarnaar de verzoekende partij in haar aanvraag verwijst, heeft de verwerende partij geoordeeld dat deze niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Ook deze motieven worden door de verzoekende partij niet *in concreto* weerlegd.

2.2.4. Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM door de twee bestreden beslissingen, wijst de Raad op wat volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In de eerste bestreden beslissing oordeelde de verwerende partij dienaangaande dat de verzoekende partij de familieband met de broers die de Belgische nationaliteit zouden hebben en waarvan zij met één broer en diens gezin samenwoont, niet aantoonde. De verzoekende partij betwist deze motieven niet, noch legt zij ter gelegenheid van het inleidend verzoekschrift dergelijke bewijzen voor. Het bestaan van een familieband wordt dus niet aangetoond.

Zelfs in de veronderstelling dat de familieband met de broers met Belgische nationaliteit wordt aangetoond, dient erop te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- of familieleven bestaat met haar meerderjarige broers (de twee personen van Belgische nationaliteit, waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar aanvraag als 'broers', betreffen, volgens de bij de aanvraag voorgelegde identiteitskaarten, meerderjarige personen), moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de afhankelijkheid, de reële banden. In het verzoekschrift worden *in casu* geen indicaties in dit verband verstrekt door de verzoekende partij. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift enkel dat haar familie de Belgische nationaliteit heeft. Er wordt geen enkele bijkomende informatie gegeven aangaande de wijze waarop het vermeende gezins- en familieleven wordt uitgeoefend. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 maart 2012 wordt, betreffende het bestaan van een gezins- of familieleven, naast het wijzen op de Belgische nationaliteit van de twee broers, enkel gewezen op het feit dat de verzoekende partij met één van de twee broers en diens gezin zou samenwonen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij noch ter gelegenheid van haar aanvraag van 21 maart 2012, zoals blijkt uit het administratief dossier, noch ter gelegenheid van haar verzoekschrift van een dergelijke samenwoning bewijzen voorlegt. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat dit gezins- of familieleven valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij een netwerk van persoonlijke en sociale belangen in België heeft uitgebouwd, kunnen de relaties met haar familieleden deel uitmaken van haar privéleven (EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 59). Niettemin blijft de verzoekende partij ook hier in gebreke om het bestaan en de omvang van dit privéleven op enige wijze aan te tonen.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Bijgevolg diende evenmin een beoordeling te worden gemaakt naar de eventuele positieve verplichtingen van de Belgische staat om het recht op het gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen in het licht van de fair balance toets.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

2.2.5. In zoverre de verzoekende partij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten voorbij gaat aan haar wil om in België een familiaal leven op te bouwen, dat de redengeving van een verwijderingsmaatregel een afweging moet bevatten tussen de motieven van de voornoemde maatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkene, onder verwijzing naar arrest nr. 26.933 van 25 september 1986 van de Raad van State, wijst de Raad erop dat uit punt 2.2.4. blijkt dat het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM *in casu* niet wordt aangetoond zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de mate de verzoekende partij met verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 25 september 1986 aanvoert dat er diende gemotiveerd te worden in het licht van artikel 8 van het EVRM, dient vastgesteld te worden dat uit recentere rechtspraak duidelijk blijkt dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen formele motiveringsplicht bevat (zie onder meer: RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

2.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij houdt voor, zonder aan te duiden welke beslissing zij beoogt, dat de bestreden beslissing van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier doet blijken, doch laat zij na aan te geven met welke elementen door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening werd gehouden. In zoverre zij de schending van de zorgvuldigheidsplicht wenst op te werpen daar bij de vorige aanvragen de buitengewone omstandigheden werden aanvaard en nu plots niet meer zonder dat er gemotiveerd wordt op welke basis zij deze nieuwe negatieve beslissing omtrent de ontvankelijkheid neemt, wijst de Raad er vooreerst opnieuw op dat de verwerende partij wel degelijk motiveert op welke basis zij de negatieve beslissing neemt en duidelijk aangeeft waarom de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de aanvraag aldus onontvankelijk dient te worden verklaard. Betreffende het argument dat bij vorige aanvragen de buitengewone omstandigheden werden aanvaard, dient de Raad vast te stellen dat dit geenszins uit het administratief dossier blijkt. Immers blijkt uit het administratief dossier, zoals ook weergegeven onder de feiten uiteenzetting, dat de verzoekende partij voor de aanvraag naar aanleiding waarvan de thans eerste bestreden beslissing is genomen, twee andere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende. De tweede aanvraag van 13 juli 2011 werd onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de buitengewone omstandigheden weergegeven in deze aanvraag aanvaard werden. De eerste aanvraag van 24 november 2009 werd op 25 juli 2011 ongegrond verklaard, doch herhaalt de Raad dat voornoemde beslissing van 25 juli 2011 nog werd genomen in toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, een instructie die het mogelijk maakte vreemdelingen ervan te ontslaan de buitengewone omstandigheden aan te tonen, reden waarom de Raad van State deze vernietigde. Bijgevolg kan uit de beslissing van 25 juli 2011 niet afgeleid worden dat destijds de buitengewone omstandigheden die het zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen uitdrukkelijk werden aanvaard.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet, met name schending van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

2.3.1. De verzoekende partij meent dat de gevolgen van de bestreden beslissingen zeer ernstig zijn daar zij zich niet op permanente wijze in België kan vestigen, dat het redelijkheidsbeginsel zonder twijfel geschonden is door de beslissing om het grondgebied te verlaten, dat het buiten proportie staat haar de toegang tot het grondgebied te verbieden en haar terug te sturen naar Marokko waar zij geen enkele ondersteuning kan genieten daar zij reeds verschillende jaren in België leeft en haar familie en vrienden ook in België verblijven. Zij betoogt dat door een zo verstreckende beslissing te nemen zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op haar leven, de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden, dat daarnaast ook het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is, dat dit inhoudt dat een burger het vertrouwen kan hebben in een medeburger of de overheid dat dit recht zal worden gerespecteerd en bij gebreke hieraan door de rechterlijke macht kan afgedwongen worden en dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen.

2.3.2. De Raad wijst er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In het derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*de wet*”. Zij laat echter na te verduidelijken welke wet zij geschonden acht alsook welke bepaling van de door haar beoogde wet zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*de wet*”, is het derde middel bijgevolg niet ontvankelijk.

2.3.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich wat betreft het rechtzekerheidsbeginsel beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Hoewel het verzoekschrift op dit punt wel een omschrijving bevat van de geschonden geachte rechtsregel, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nergens in haar betoog verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing het voornoemde beginsel zou schenden.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel is het derde middel dan ook onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij, inzake de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, zou verwijzen naar wat zij dienaangaande reeds uiteenzette in het eerste middel (“*Verzoeker kan verder verwijzen naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet*”), kan de Raad zich beperken met de verwijzing naar de bespreking van het eerste middel.

2.3.4. De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het

redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Immers beperkt de verzoekende partij zich tot de stelling dat de gevolgen van de bestreden beslissingen ernstig zijn daar zij zich niet op permanente wijze in België kan vestigen, zij het grondgebied dient te verlaten, haar de toegang tot het grondgebied verboden wordt en zij teruggestuurd wordt naar Marokko niet in proportie zijn met het feit dat zij geen enkele ondersteuning kan genieten in Marokko daar zij reeds verschillende jaren in België leeft en haar familie en vrienden in België verblijven. De verzoekende partij beweert geen enkele ondersteuning te kunnen genieten in Marokko, doch maakt dit geenszins aannemelijk. Immers volgt uit het enkele feit dat een persoon verschillende jaren in België verblijft alsook dat familie en vrienden in België verblijven, niet automatisch dat voornoemde persoon geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland of daar geen ondersteuning meer zou kunnen genieten. De bewering geen enkele ondersteuning te kunnen genieten in Marokko is aldus een loutere bewering, waarvoor de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel door de bestreden beslissingen wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER